

Сабя, шпори, златна ладунка.

Никога не съмъ си въображавалъ тъй много. Смѣтахъ се по-старши отъ министра на Народната просвѣта — само за туй, че е цивилень.

По-малко фантазирахъ, когато почнахъ да пиша разкази.

Съ стихове се простихъ за винаги. Не приличаше на артилеристъ да се занимава съ детински работи.

Уви! Военната ми слава залѣзна скоро, и безъ подвизи. Въ 1890 година ме демобилизираха — напуснахъ армията.

Решихъ да живѣя съ литература.

Заедно съ съслуживеца ми по полка поручикъ Георги Стойновъ — сега запасенъ генералъ — почнахме въ Сливенъ месечно литературно списание „Разсѣмване“.

Азъ редакторъ — той издатель — двамата сътрудници.

Какво рицарство въ онѣзи времена да давашъ заплатата си за печатъ!

Бѣхме на седмо небе.

Баща ми, отчаенъ отъ военнитѣ ми успѣхи, не възлагаше голѣми надежди на перото ми.

Помоли ме да следвамъ нѣщо.

Послушахъ го и 4-тата книжка на „Разсѣмване“ не излѣзе.

Свършихъ правото и сждийствувахъ — повече въ провинция. . .

Днесъ съмъ пенсионеръ, живѣя въ София, сътруднича въ списания за възрастни читатели.

Помѣстения разказъ въ „Вѣнецъ“ — „Мирчо поетъ“ — не е съвсемъ за деца. Но и вие не сте вече мѣнички — утре-други день гимназисти. . .